

1

Ми їхали приблизно сім тисяч років. Або принаймні мені так здавалося. Мій брат Стівен їхав повільніше, ніж наша бабуся. Я сиділа поряд із ним на пасажирському сидінні, закинувши ноги на торпедо. Тим часом наша мама дрімала на задньому сидінні. Але навіть коли вона спала, то здавалося, що була немов насторожі, ніби будь-якої миті могла прокинутися і дати вказівку, куди саме ми маємо їхати.

— Та швидше вже, — підганяла я Стівена, легенько штовхаючи його в плече. — Обженімо вже ту дитину на велосипеді.

Стівен скинув мою руку зі свого плеча.

— Ніколи не чіпай водія, — сказав він. — І забери свої брудні ноги з мого торпедо.

Я поворухнула пальцями ніг. Як на мене, вони досить-таки чисті.

— Це не твоє торпедо. Скоро ця машина буде належати мені.

— Якщо отримаєш водійські права, — усміхнувся він. — Таким, як ти, не можна дозволяти керувати авто.

— Агов, поглянь, — сказала я, показуючи у вікно. — Цей хлопець в інвалідному візку щойно нас обігнав!

Стівен проігнорував мене, тож я взялася за радіо. Моїм улюбленим заняттям під час поїздок на пляж було прослуховування музики різних радіостанцій. Я їх прекрасно знала, як і ті, що були вдома, і, слухаючи Q94, відчувала, що я там, на пляжі.

Знайшла свою улюблену станцію, ту, що крутила все: від попмузики до ретро та хіп-хопу. Залунав спів Тома Петті «Вільне падіння». Я почала підспівувати:

— Вона хороша дівчинка, яка шаленіє від Елвіса. Любить коней та свого хлопця.

Стівен потягнувся, щоб перемикнути станцію, але я ляснула його по руці.

— Беллі, від твого голосу мені хочеться спрямувати машину прямісінько в океан. — Він удав, що повертає праворуч.

Я взялася співати ще голосніше і розбудила маму, яка теж почала співати. У нас обох були жахливі голоси, і Стівен похитав головою у своїй огидній манері Стівена. Він ненавидів бути в меншості. Саме це найбільше турбувало його у розлученні наших батьків — бути єдиним чоловіком у родині, без батька, який був би його підтримкою.

Ми повільно їхали містом, і хоча я без упину дражнила Стівена через це, насправді ж не переймалася. Мені навіть подобалася ця подорож, цей момент. Знову бачити місто: «Крабова ятка Джи-ма», «Усе для мінігольфа», магазини з товарами для серфінгу. Це було схоже на повернення додому після тривалої подорожі. Усе це давало мільйон

обіцянок того, що багато незабутнього може трапитися цього літа.

Чим ближче ми підїжджали до будинку, тим сильнішим ставав знайомий трепет у моїх грудях. Ми майже на місці.

Я опустила скло і висунулась у вікно. Знайомий аромат повітря. Вітер куйовдить моє волосся, солоний морський бриз — усе саме так, як і було раніше. Усе немов чекало на мій приїзд.

Стівен штовхнув мене ліктем.

— Ти думаєш про Конрада? — насмішкувато спитав він.

Відповідь відразу ж злетіла з моїх уст:

— Ні, — відрізала я.

Мама просунула голову між двома сидіннями.

— Беллі, тобі й досі подобається Конрад? Згадуючи минуле літо, я думала, що між тобою та Джеремі щось відбувалось.

— ЩО? Ти і Джеремайя? — Стівен удав, що йому огидна сама думка про це.

— Що відбувалося між тобою та Джеремайєю?

— Нічого, — відповіла я обом. І відчула, що починаю червоніти від шиї до щік. Погано, що я ще не засмагла. Засмага приховала б це.

— Мамо, тільки те, що хлопець і дівчина — гарні друзі, ще не означає, що між ними щось відбувається. Будь ласка, більше ніколи не порушуйте це питання.

Мама відкинулася на заднє сидіння.

— Домовилися, — погодилася вона.

У її голосі звучала нота непохитності, крізь яку, як знала, Стівен не зможе прорватися.

Але це був Стівен, тому він однаково спробував:

— Що відбувалося між тобою та Джеремайєю?

Не можна сказати щось подібне і не пояснити.

— Просто викинь це з голови, — запропонувала я йому.

Щось розповісти Стівену — це дати йому привід для кпини і глузувань.

Та й не було про що розповідати. Дійсно, нічого вартого уваги.

Конрад і Джеремайя були синами Бек. Бек — це Сюзанна Фішер, у дівочтві Сюзанна Бек. Мама була єдиною, хто називала її Бек. Вони знали одна одну з дев'яти років. Сестри по крові — так вони себе називали. І в них було підтвердження цього — шрами на зап'ястках, які за формою нагадували серця.

Сюзанна сказала мені, що, коли я народилася, вона відразу ж зрозуміла, що я буду нареченою одного з її хлопчиків. Вона сказала, що це доля. Мама, яка зазвичай не переймалася подібними речами, зауважила, що це було б ідеально, якщо б у мене до цього трапилося хоча б кілька закохань.

Насправді вона промовила «коханців», і мені стало ніяково від цього слова. Сюзанна взяла моє обличчя у долоні і сказала:

— Беллі, у тебе є моє благословення. Я б не хотіла для одного зі своїх хлопчиків когось іншого.

Ми щоліта приїздили до пляжного будиночка Сюзанни в Казінс-Біч відтоді, як я була ще зовсім дитиною. І думаю, приїздили ще до мого народження. Для мене Казінс-Біч асоціювалося не саме з будинком, а з містечком. Будинок був моїм світом. Ми мали власну смужку пляжу — тільки нашу. У літньому будиночку було багато чого: тераса навколо нього, де ми гасали, глеки холодного чаю, басейн вночі, а ще хлопці; головне, що там були хлопці.

Мені завжди було цікаво, який вигляд мали хлопці у грудні. Я намагалася уявити їх із шарфами кольору журавлини та у светрах. Як вони, рожевощокі, стоять біля ялинки; але ця картинка завжди здавалася фальшивою.

Я не знала ні зимового Джеремайї, ні зимового Конрада і заздрила усім, хто знав. Я мала шльопанці, обгорілі носи, плавки та пісок. Але як бути з тими дівчатами з Нової Англії, які влаштовували з ними сніжки в лісі? Тими, що горнутья до хлопців, коли ті чекають, поки прогріється машина, тими, яким вони віддавали свої пальта, коли надворі прохолодно. Ну, Джеремайя, можливо, й робить так. Але не Конрад. Конрад ніколи б такого не зробив; це був його стиль. У будь-якому разі це не здавалося справедливим.

Я сиділа на уроці історії біля батареї і гадала: що вони роблять? Можливо, теж десь гріють ноги біля радіатора? Знову рахую дні до літа. Для мене це було майже так, ніби зими немає. Важливим було

лише літо. Усе моє життя вимірялося літами. Немов я взагалі не жила до червня, аж доки не опинялася на тому пляжі, у тому будинку.

Конрад був старший за брата на півтора року. Він був темний, темний, темний. Зовсім недосяжний, недоступний. Він завжди усміхався, і я завжди дивилася на його уста. Усміхнені уста викликають бажання поцілувати їх, розгладити і прогнати усмішку подалі.

А може, не подалі... Але ти хочеш якось контролювати цей усміх. Зробити його своїм. Це було саме те, що я хотіла зробити з Конрадом. Зробити його своїм.

А Джеремайя — він був моїм другом. Він добре ставився до мене. Він був із тих хлопчиків, що досі обіймали свою маму, досі хотіли тримати її за руку, навіть коли вже були занадто дорослими для цього. Він не соромився. Джеремайя Фішер був занадто зайнятий розвагами, щоб соромитися.

Б'юся об заклад, Джеремайя користувався в школі більшою популярністю, ніж Конрад. Б'юся об заклад, дівчатам він подобався більше. Б'юся об заклад, якби не футбол, то Конрада взагалі б ніхто не помітив. Він був би просто тихим, насупленим Конрадом, а не футбольним богом. І мені це подобалося. Мені подобалося, що Конрад вважав за краще побути на самоті, граючи на гітарі. Начебто він був вищим за всі ті дурниці середньої школи. Мені подобалося думати, що, якби Конрад перейшов до

моєї школи, він би не грав у футбол, він не був би в центрі уваги, і він би помітив таку, як я.

Коли ми нарешті підїхали до будинку, Джеремайя та Конрад сиділи на терасі. Я перехилилася через Стівена і двічі посигналіла, що нашою літньою мовою означало: *«Нумо негайно допоможіть із валізами»*.

Конраду вже виповнилося вісімнадцять. У нього нещодавно був день народження. Уявіть, він став вищим, ніж минулого літа. Його волосся було коротко підстрижене біля вух і таке ж темне, як завжди. У Джеремайї зачіска була кардинально іншою: його волосся стало довшим, тому він здавався трохи кудлатим, але в найкращому розумінні цього слова. Він був схожим на тенісиста з 1970-х. У дитинстві він мав золотисті кучері, які влітку ставали від сонця майже платиновими. Джеремайя ненавидів свої кучері. Деякий час Конрад переконував його, що виною всім тим кучерям були хлібні скоринки, тому Джеремайя перестав їсти сандвічі, а Конрад натомість із радістю уплітав їх за обидві щоки. Проте Джеремайя дорослішав, і його волосся ставало менше кучерявим, а більше хвилястим. Я сумувала за його кучерями. Сюзанна називала його своїм маленьким янголом, і він дійсно з такими рум'яними щічками та золотистими кучерями був схожий на нього. У нього й зараз були рум'яні щічки.

Джеремайя, склавши долоні рупором, закричав:

— Сті-і-і-в-е-е-е!

Я, сидячи в машині, дивилася, як Стівен підходить до них і вони обнімаються у звичній для хлопців манері. Повітря було солоним і вологим, ніби будь-якої миті міг піти дощ із морської води. Я вдала, що зав'язую шнурки на кросівках, але насправді просто хотіла якусь хвилину подивитися на них і на будинок потайки. Будинок був великий, сіро-білий і видавався схожим майже на будь-який інший будинок, повз які ми проїжджали, але все ж таки він був кращим. Він мав саме такий вигляд, який, на мою думку, повинен мати пляжний будинок. Як домівка.

Мама теж вийшла з машини.

— Привіт, хлопці. Де ж ваша мама? — вигукнула вона.

— Привіт, Лорел. Вона спить, — відповів Джеремайя.

Зазвичай та вискакувала з будинку, щойно підїжджала наша автівка.

У три широкі кроки мама підійшла до них і міцно обійняла обох. Її обіймища були такими ж міцними і твердими, як і рукостискання. Вона зникла в будинку, піднімаючи сонцезахисні окуляри на голову.

Я вийшла з машини й повісила сумку на плече. Спершу вони навіть не помітили, як я підійшла. Але потім побачили. Вони дійсно відзначили мене. Конрад окинув мене швидким поглядом, як зазвичай хлопці роблять у торговому центрі. Він ніколи раніше так не дивився на мене за все моє життя.